

Замъкът в Леднице

В края на май тази година сдружение „Възраждане“ се включи в тържествата по случай 1150-годишнината от Великоморавската мисия на светите братя Кирил и Методий. На път за славянското градище в Микулчице нашата международна компания, състояща се от българи, гърци, чехи, руснаци и др., посети и замъка в Леднице, който е част от културно-природния комплекс Леднице-Валтице.

Ареалът е разположен на 283,09 кв. км. близо до чешко-австрийската граница и е в списъка на световното културно наследство на ЮНЕСКО от 1996 г. Малкото отклонение от пътя ни даде възможност да се потопим в приказната атмосфера на замъка, построен от известния род Лихтенщайн. Дворцовият ансамбъл е шедевър на архитектурата и е обграден от парк със стотици екзотични дървета и храсти. Нашата разходка в замъка и градините му беше нарушена не от променливата облачност (напротив, тя дори придаваше меланхоличен чар на разходката), а от многобройните посетители, които не ни позволяваха да се вгълбим и усетим омайващата атмосфера, изпълнена с много история, архитектура и красота. Романтиката обаче се губеше най-вече заради скучната екскурзовод-

ка на замъка, която така безизразно и монотонно ни разказваше за този архитектурен шедевър, че на човек му идваше да избяга и да се „потопи“ в някоя от следващите зали. Това обаче беше невъзможно, защото не разполагахме с необходимите ключове. А и младата екскурзоводка ни пришпорваше от зала в зала и вместо за 50 мин. разгледахме замъка за 30. Затова, когато ни освободи от присъствието си, въздъгнахме с облекчение. Бързата обиколка на княжеските апартаменти завърши за наше щастие с изпълнение на китара в един от салоните. Разходка с лодка и обиколка на ареала с файтон са едни от многото приятни атракции, които предлагат в Леднице, но за тях не ни остана време. Не успяхме да опитаме и известните вина от CHATEAU LEDNICE. Кафене-

тата и бирариите ни върнаха към прозаичната действителност. Време беше да се качим на автобуса и да потеглим нататък.

ИСТОРИЯТА НА ЗАМЪКА

Първите писмени сведения за Леднице са от 1222 г. Тогавашната крепост принадлежи на рода Сиротек и е известна като Айсгруб (ледник), на чешки – Изгроуби. През 1249 г. Йиндржих от Лихтенщайн получава от моравския маркграф Пршемисл Отакар II Микулов и част от Леднице. През 1322 г. голяма част от Леднице е вече собственост на рода Лихтенщайн и остава във владението на богатия и известен в цяла Европа род до 1945 г. Тук аристократите си построяват огромен замък, който им служи за лятна резиденция, докато зимното им седалище се намира само на 15 км.

– във Валтице. Климатът в Леднице е значително по-студен отколкото в околността поради характерната за това място инверсия. Именно на студения климат се дължи и наименованието на селището.

Началото на Ледницко-валтицкия ареал е поставен през 17 век, когато родът Лихтенщайн загубва Микулов и се пренася окончателно във Валтице. Старият замък в Леднице възниква на мястото на готическа крепост през 30-те години на 17 век. През 18 век е преустроен в стил барок. Днес от бароковата архитектура се е запазило само крилото, където са били конюшните и манежът. Когато княз Алоиз II от Лихтенщайн решава, че Виена не е достатъчно подходяща за организиране на летни тържества, нарежда да преустроят замъка в Леднице в стил английска неоготика, като се спира на проекта на Георг Вингелмюлер. Сегашният си облик замъкът получава през 1846–1858 г. Тъй като архитектът Вингелмюлер умира още през 1848 г., преустройството завършва Йохан Хайдрих. Интериорът е повече от разкошен – декоративни сводове, пищни дърворезби, допълнени от прекрасни мебели и множество произведения на изкуството. На приземния етаж се намират големи салони, в които били приемани и гощавани многобройните гости. Салонът за пушене в приземието е свързан с парника, който бил уникален за времето си. Дълъг е 92 метра, широк е 13 метра и има височина 10 метра.

Парникът е издигнат на мястото на старата дървена оранжерия и представлява остъклена чугунена конструкция, състояща се от 52 000 броя ръчно изрязани парчета стъкло. В нея се отглеждат 250 вида тропични и субтропични растения.

Красива вита стълба води към горните етажи. Първият етаж е пригоден за живеене и там са разположени разкошните Княжески апартаменти. Вторият етаж е принадлежал на 11-те деца на Алоиз II. Днес на него се намира картинната галерия. Голяма част от мебелировката и украсата, както и много картини, кутии с бижута и др. били отнесени от замъка още

Туркоазената зала

Витото стълбище
в дворцовата библиотека

през 1943 г. от самите Лихтенщайн, но масивната мебел, красивата вита стълба в библиотеката, китайските тапети с мотиви на цветя и птици в китайския кабинет, както и дървеният таван от липа в т.нар. Синя стая остават и до днес за радост на посетителите. В замъка могат да се видят и мраморните вани на аристократите, оригиналните им хавлии и флаконите с парфюми. Представителите на рода Лихтен-

щайн освен това били и любители на конете. Те дори имали собствена порода, която била считана за много добра. До днес са запазени бароковите сгради на школата по езда в замъка, които датират от края на 17 век. Те са изградени по проект на известния архитект Йохан Бернхард Фишер от Ерлах и завършени от Доминико Мартинели от Лука. Неделима част от замъка е и църквата св. Якоб в стил неоготика.

ПАРКЪТ

Паркът се смята за един от най-хубавите в Европа. Състои се от две части – естествен, който е разположен на север от замъка и изкуствен – на юг и югоизток. Първите писмени сведения за благоустройството на градината датират от 1611 г.

и се отнасят до времето на Карел I. През 19 в. Йозеф Алоиз I започнал да изгражда парка в стиловете необарок и класицизъм. В основата му е т.нар. Звезда, която е образувана от осем алеи и е дълга няколко километра. През 1884–1887 г. паркът на замъка бил преустроен в стил

френски необарок от архитекта Франческо Микели. В парка има 112 вида иглолистни и 462 вида широколистни дървета. Градинарството било хоби на Алоиз I и Ян I. от Лихтенщайн. Първият осигурил за градината семена от Северна Германия, вторият я обогатил с 36 000 вида разсади и семена от Северна Америка. Алоиз II и Ян II я разнообразили с още много сортове. През 1903 г. в градините на Леднице се е намирала най-голямата колекция от орхидеи и цикадови растения в Европа.

Разходка с корабче – една приятна атракция

МИНАРЕТО

Неговата история е колкото интересна, толкова и ексцентрична. Йозеф Алоиз I от Лихтенщайн искал да построи нова църква на мястото на обществения дом, но идеята му никак не се харесала на жителите на Леднице. Нещо повече – те започнали да протестираат. Тогава той решил да построи минаре в мавритански стил, което всъщност служило основно за наблюдателна кула. Триетажна му кула е висока близо 60 м. До върха ѝ водят 302 стълби. Минарето е завършено през 1804 г. от изключително талантливия архитект Йосеф Хардмут, който бил всестранно надарена личност. Именно той създава през 1790 г. във Виена известната и до днес фабрика за моливи KON-I-NOOR HARDTMUTH, която по-късно премества в Ческе Будейовице.

Минарето е разположено пред изкуствено езеро. То се смята за най-старата наблюдателница на територията на Чехия и казват, че при ясно време от него се вижда катедралата Св. Стефан във Виена. За Чехия може да се каже, че е Страната на замъците. На територията ѝ има стотина замъка, но безспорно този в Леднице е един от най-красивите и най-монументалните.

От него само започва приказният път към Ледничко-Валтицкия ареал, в който природните красоти и архитектурните елементи сякаш преливат едни в други и ни карат да затаим дъх.

До следващия път!

Мария Захариева

Минарето от 1804 г.